

Forum Beneficiale, Sive Quæstiones & Responsa Canonica

Materiam De Beneficiis Universam Ex Beneficialistarum tam antiquorum, quàm recentiorum placitis complectentia. Opus methodo novâ, & clarâ in tres digestum Partes ... accuratè, ac copiosè instructae

De Beneficiorum Ecclesiasticorum Natvra, Ereptione, Qvalitatibvs Ad Ea Obtinenda Requisitis ...

Leuren, Peter

Coloniæ Agrippinæ, 1704

155. Ad quos spectet erigere novas parochiales.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74477](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74477)

4. Respondeo secundò: de cætero, ubi in Ecclesiis parochialibus, vel etiam baptismalibus, populus ita fit numerosus, ut unus Rector non possit sufficere Ecclesiasticis sacramentis ministrandis, vel pluribus infirmis providendis, & divino cultui peragendo; non est causa sufficiens dividendi parochiam, aut constituendi aliam cum præcedentis præjudicio, neque etiam erigendi coadjutoriam; sed in vim Trid. sess. 21. c. 4. cogendi per Ordinarium Rectores, vel alios, ad quos spectat, ad adiungendum sibi tot sacerdotes, quot sufficiunt ad administranda sacramenta, & cultum divinum peragendum Lott. loc. cit. n. 28. Barb. l. ult. cit. n. 9. & 10. Corrad. l. 3. c. 1. n. 1. & c. 2. n. 1. citantes desuper declarationem S. Congregationis; multoque minus reputabitur pro justa causa constituendi parochiam novam, si Ecclesia non sit capax totius populi, ac ita deformis; tum, quia neque Trid. neque cit. c. ad audientiam. id consideravit; tum quia huic difficultati occurrere potest per ampliationem Ecclesiæ, vel per exstruktionem novæ capellæ in proprietate parochialis antiquæ; uti etiam inundationi, similibusque incommoditatibus per novam exstruktionem vel situationem in loco commodiore. Can. enim citat: ad audientiam, uti & cap. 1. de rebus Eccl. non alien. in 6. (qualis alienatio intercurrit in tali dismembratione Ecclesiarum, ejusque jurium ac fructuum. Corrad. loc. cit. n. 2.) non quamcunque distantiam, sed talem, quæ est cum magno incommodo; item necessitatem non quamlibet, sed evidentem, quæ est talis, ut ei aliud remedium aptari nequeat, pro causa sufficiente talis dismembrationis & novæ parochialis constitutione requisivit. Lott. loc. cit. n. 29. & seq. Corrad. loc. cit. sub n. 2. His tamen non obstantibus utiliter observandum, quod monet de Luca. ad Trid. d. 16. n. 2. & seq. certam generalem regulam circa hoc punctum statui non posse, ac errare illos, qui cum aliquibus S. Congreg. declarationibus, & Rotæ decis. aut DD. aliquorum traditionibus pro hujusmodi nova erectione faciendâ vel negandâ in sola literâ procedunt; cum sit potius questio facti ex singulorum casuum particulari qualitate, ac individuis circumstantiis decidenda; quia simul stare possunt, ut in uno casu, eadem populi multiplicatione, eademque distantia, vel itineris asperitate, aliisque causis accidentibus, id denegandum sit; in altero concedendum; eò quod diversi mores regionis, vel minor prioris parochialis majestas & decor in uno casu permittant, in altero prohibeant. Sic v. g. fieri potest, ut ubi tanta est populi ac Cleri multitudo, ut in Ecclesia parochiali antiqua eadem functiones, cultusque divinus idem pari cum decore continuari, quin & pari modo in novâ exerceri possit; vel etiam ut sit distantia de se sufficiens ad istiusmodi dismembrationem; & tamen ex aliunde accidente illam fieri non expediat; nimirum, quia prudenter timentur hic & nunc, quæ ex hujusmodi parochianorum duplicitate nasci quandoque solent, scissuræ & factionariæ emulationes inter utriusque Clerum & populum. e contra autem contingere potest, ut ubi minor est distantia, vel etiam minor populus, aut territorii amplitudo, adeoque facilis occurrere posset per destinationem Vicariorum & coadjutorum, vel exstruktionem Ecclesiæ adjutricis, fieri tamen expediat & possit dicta dismembratio: nimirum ob parochianorum antipathiam, vi cujus pars prima alterius æmula non ferret istam sui, suæque Ecclesiæ adjutricis ad illam alterius partis Ecclesiam primariam subje-

P. Leuren, Forâ Benef. Tom. 1.

ctionem. unde concludit de Luca prudenti beneque regulato arbitrio, nempe Ordinarii, id commissum esse.

Quæstio 155. Ad quos spectet erigere novam parochiales?

1. Respondeo primò: id posse Ordinarios auctoritate sibi desuper tanquam Sedis Apostolicæ delegatis impertitâ vi cit. cap. ad audientiam, & c. 4. sess. 21. Trid. Rebuff. in praxi tit. de erectione in parochialem. Mand. in praxi sign. gra. tit. erectiones. Leo in Thes. fori Eccl. p. 2. c. 2. n. 68. quos citat, sequiturque Corrad. l. pauld ante cit. Porro quoties Papæ, (ad quem quandoque recurritur, ubi de similibus parochialium erectionibus ordinariâ auctoritate factis dubitari contingit, ut parochialis ordinariâ jam auctoritate erecta confirmatio, seu nova erectio ab ipsâ Sede Apostolica impetratur, Corrad. ibid. sub n. 4.) concedit similes erectiones, in quibus pro causa allegatur dicta locorum distantia & difficultas, semper rescribit Ordinario, ut auctoritate Apostolicâ erigat, servatâ formâ cit. c. ad audientiam.

2. Respondeo secundò: dum parochialis jam erecta habet tamen Rectorem ad nutum amovibilem ex fundatione vel consuetudine, petitur ejusdem Ecclesiæ statûs mutatio, ut exinde Rector amovibilis fiat perpetuus; talis mutatio spectat ad Papam; cum præter hunc nullus possit mutare conditiones in limine fundationis adjectas de consensu Ordinarii. Moneta. de commut. ult. vol. c. 10. n. 348. Ugol. de off. Episc. c. 52. §. 10. & alii, quos cit. & sequitur Corrad. sub n. 4.

Quæstio 156. Qualiter præsumantur adhibere solemnitates, causa sufficiens, & consensus seu auctoritas potentis dismembrare?

1. Respondeo ad primum: pro inducenda præsumptione solemnitatis extrinsecæ, quam allegat possessor, sufficit decursus temporis non minor 30. annorum. Lott. cit. q. 28. n. 38. citans Imol. in c. pervenit. de emptione & vend. n. 10. & 13. modò tamen probetur consensus illius, de cujus præjudicio agitur. Lott. ibidem. citans Menoch. de præsump. l. 3. præsump. 132. n. 64.

2. Respondeo ad secundum: pro inducenda præsumptione substantiæ ipsius actûs, & consequenter pro inducendâ præsumptione causæ, utpote à qua actus substantiatur, & mensuram justitiæ accipit, nullius temporis lapsus sufficere, adeoque, nisi causa sit evidens, nullius temporis lapsus sufficere ad dismembrationem sustinendam. Lott. n. 37. 39. & 40. & quamvis præsumenda sit veritas causæ, ubi versatur in dubio, & cæteræ solemnitates sunt adhibita, ut Gewin. cons. 48. n. 6. & in ipsa hac materia dismembrationis decidit Rota apud Seraph. decis. 414. nu. 2. sublatâ tamen causâ actus clarè & evidenter manet minus solemnem, adeoque sublatâ causâ non admittit præsumptionem solemnitatis ex tempore. Lott. n. 41. & 42.

3. Respondeo ad tertium: supposito defectu causæ ex lapsu temporis inutiliter præsumitur auctoritas Episcopi, seu alterius inferioris Papæ, cum inferior Papæ non possit dismembrare, aut dismembrationem autorizare sine causâ, resistentente Concilio Turonensi relato in c. Majorib. de Præb. Lot. n. 43. & licet deficientibus quoque causis supradictis Papa possit adhuc cum dicta dismembratione constituere parochialem; pro inducenda tamen præ-

E

sum.